

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ

Πολυνομάτιστε ἄρχοντα, Δία, μεγάλε, αἰώνιε,
 Κοσμοαρχηγέ, πού κυβερνᾷς τὰ πάντα ἐσὺ μὲ Νόμο,
 Χαίρει· πρὸς εἶναι στοὺς θνητοὺς ὅλους νὰ σάνυμοῦνε,
 Τὶ φύτρα σου λογιόμαστε καὶ τύχαμε μοιῆστοί σου
 Μονάχοι, ἀπ' ὅσα σέρνονται καὶ ζοῦν στὴ γῆς ἀπάνου·
 Τὴ δύναμή σου πάντα ἐγὼ θὰ τραγουδῶ κ' ἐσένα.
 Κι ὁ κόσμος ὅλος, πού στὴ γῆς γύρω στριφογυρῖζει,
 Ὅθε τὸν πᾶς ἀκούγει σου κι ἀφέντη του σὲ θέλει.
 Κ' ἔχεις ἐσὺ ὑποταχτὶ δὲ σι' ἀνίκητά σου χέρια,
 Τὸ φλογισμένο δίστομο κι ἄσβυστο ἀστροπελέκι,
 Πού τρέμει ἡ φύση κι ὅλη ἡ γῆς σσιέται στὸ πέσιμό του·
 Στὰ πέρατα τοῦ κόσμου αὐτὸ φέρνει τὸν ὄρισμό σου,
 Καὶ σμίγει τον μὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα ἀστέρια·
 Νά, γιατί ἐσὺ ξακούγεσαι τρανὸς τοῦ κόσμου ἀφέντης.
 Δίχως βουλή σου τίποτα δὲ γίνεται στὴ γῆς μας,
 Μῆτε στὰ αἰθέρια οὐράνια σου μὴδὲ στὸν πόντο μέσα;
 Χώρια ἀπ' ἐκείνα, πού κακοὶ κάνουν ἀπ' ἀμυαλιά τους.
 Ἐσὺ νογᾷς τὰ περισσὰ σὲ ἰσάδια νὰ τὰ φέρνης,
 Σὲ τάξη τ' ἄταχτα καὶ θές, ὅσα μισοῦν οἱ ἄλλοι,
 Κ' ἔτσι σ' ἕνα τὰ μόνοιασας καλὰ κακί, γὰ νᾶχουν
 Ἐνα σου λόγο κι ὄρισμό διαφεντευτὴ τους πάντα,
 Πού ἀναμελᾶν τον φεύγοντας κακόπραγοι μονάχα·
 Ἄμοιροι αὐτοί, πού ὁ πόθους τους γὰ τ' ἀγαθὰ μέγας.
 Καὶ μῆτε βλέπουν μῆτε ἀκοῦν τὸ Νόμο, πού τοὺς κρένει,
 — Ποιὸς πάει μὲ τὶς ὀρμήνιες του χαίρεται τὴ ζωὴ του,
 Καὶ καταπαίνονται δουλειές, πού σὲ καλὸ δὲ βγαίνουν,
 Σ' ἀμάχη ἄλλοι ψυχόφθορη πέφτουνε γὰ τὴ δόξα,
 Κι ἄνομα κέρδη ἄλλοι ζητᾶν μὲ ἄνομο τρόπο νᾶβρουν,
 Ἄλλοι τίς γλυκοπόθητες διψᾶν δουλειές τοῦ γάμου,
 Καὶ μένουιν, κνηγώντας τις, μὲ τὴ λαχτάρα μόνο.
 Ναί, Δία, μαυροσύνεφε, πάνδωρε, κεραινώρη,
 Ἄπο τὴ δόλια σώσε μας, πιτέρα, ἀπειροσύνη,
 Λαφρώνοντάς μας τὴν ψυχὴ καὶ δῶσε μας καὶ γνώμη,
 Σὰν πού μ' αὐτὴ τὰ πάντα ἐσὺ, Δίε, τὰ διαφεντέβεις·
 Ἔτσι τιμώντας μας θὰ δῆς κ' ἐμᾶς νὰ σὲ τιμᾶμε,
 Ὑμνολογώντας τὰ ἔργα σου, πάντα, σὰν πού ταιριάζει,
 Σ' ὅλους ἐδῶ, τί σὲ θνητοὺς καὶ σὲ θεοὺς ἀκόμα,
 Τὸ Νόμο νάνυμολογᾶν, προσβιό εἶναι πιὸ μεγάλο.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΣΟΥ ΜΑΒΙΑΗ. Ἐκδὸς ἔτι τοῦ περιοδικοῦ «Γράμματα», Ἰανουάριος 1913. Δρ. 4.—Τόμος, καλλιτεχνικὰ τυπωμένος, ἀπὸ 200 περίπου σελίδες, μὲ πρόλογο τῆς κ. Εὐφροσύνης Λεντινοῦ (μὲ τὴ συνεισφορά τοῦ Κ. Θεοτόκη) καὶ μὲ ὅλα τὰ ἔργα, περὶ καὶ ἑμμετρα, τυπωμένα καὶ ἀνέκδοτα, πρωτότυπα καὶ μεταφράσματα, τοῦ ἀλησμόνητου ποιητῆ. Ἄξιοι κάθε τιμῆς οἱ ἐκδόσεις του. Ὡστόσο τὸ πρῶτο φιλολογικὸ μνημόσιον τοῦ ποιητῆ ἔγινε στὸ «Νουμᾶ» (12 τοῦ Δεκεμβρίου 1912) λίγες μέρες ὕστερον ἀπὸ τὸ δεξαμένον θανατό του, κ' εἶχανε χροῖος οἱ ἐκδόσεις τοῦ ἔργου του νὰν ἀναφέρουν τὸ φιλολογικὸ αὐτὸ

μνημόσιον, ὅπου ἐπιτέλους κ' ἕνα: Παλαιὰς μίλησε γὰ τὸν ποιητὴ τῆς «Λήθης», καὶ πᾶσι τοῖς ἐπιτέλεσε μάλιστα καὶ μερικὰ ἀνέκδοτα ποιήματά του. Μὲ οἱ ἐκδόσεις τοῦ τόμου ὅχι μόνον δὲν τὸ μνημόσιον τὸ φύλλον αὐτό, μὲ καὶ πεισματικῶς φρονίσανε μέσα στις 200 σελίδες του νὰ μὴν ἀναφερθεῖ καὶ ὁλόκληρον τὸ νομᾶ τοῦ «Νουμᾶ», ἀν κ' ἰ τὸ πανομοιότυπο τῆς «Ἐλιά» κ' ἕα δὲν ἀκόμα εἰκόνα, ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ» τίς δανειστήκανε.

Δὲν πᾶσι αἱ δὲμας τώρα γι' αὐτό. Σῶνει πού βγήκε ὁ τόμος καὶ πού μποροῦν εἰς πᾶσι σήμερον ἄχρηστον ὄν ποιητὴ ἡμῶν τὸν «Νόμο» αὐτό θὰ πᾶρει μιὰ θέση διαλεχτῆ, ὅπως καὶ τοῦ ἀείψου, στὰ νεοελληνικὰ γράμματα.

ΚΡ. ΠΥΡΡΟΣ. «Ο ΝΟΥΜΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ» δράμα εἰς πράξεις πέντε, Μετάφρασις: Κ. Αὐγέρη (Λογοτεχνικὴ Βιβλιοθήκη Φέξη, 1915 Δρ. 1.80).